

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Lvdovici Venegas ... Mariale beatissimae virginis variis
conceptibvs moralibvs illvstratvm**

Venegas, Luis

Fribvrgi Brisgoiae, 1624

Sermo secundus

[urn:nbn:de:bsz:31-160454](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-160454)

Et hominem interimat, si verò prius ab homine videatur, basiliscus perit & humano visu necatur. Idem in spiritali morte contingit, quam si quis attentè prævideat, mortem ipsam superat ac deuincit, è contra verò si impuisà morte discedat. Sanctus Simeon mortem prius aspexit, idè cum Christo vixit, illius desideria impleta fuerunt, & propriis oculis desideratum cunctis gentib. intuitus est, ac tandem cygnus ille, ante obitum ipsam mortè prænuncians, dulciter cantare cæpit. *Nunc dimittis seruum tuum Domine, secundum verbum tuum in pace.* Postquam Christum vidit, non amplius vità appetiit, oculi enim qui Iesum aliquando conspexerunt, nullo modo ad terrena perspicienda aperiri debent. Beatissimi, ergò & sanctissima Virgo in brachiis Simeonis Patri Aeterno filium offert, qui tantum munus libèter acceptans, ex manib. sancti Sacerdotis accepit, & ita suis oculis placuit, vt ppter illud totum hominū genus ad antiquam amicitiam reuocauerit. O dulcissime Iesu, amor & desiderium nostrum, spei & securitatis firmissima columna, te intra nostra brachia & corda, sicut sanctus Simeon, validè compressum tenere vellemus, vt semper Patri Aeterno offerremus. Propheta Daniel cap. 7. Sic ait. *Et ecce cum nubibus cæli, quasi filius hominis veniebat, & vsque ad antiquum dierum pervenit, & in conspectu eius obtulerunt eum.* Vbi insinuatur, Dei Filium per-

petuò suos electos Patri Diuino præsentare. & ipsos eundem Dei Filium suo patri offerre & immolare. Si vos ergò, filii charissimi, spiritalia bona à Deo certò impetrare velitis, semper dulcissimum Iesum tanquam thesaurum in fititum ac munus pretiosissimum offeratis: Hoc cibo libenter vescitur senex Isaac, quo Iacob benedictionem, aliàs sibi indebitam, consequitur, ne igitur in illius conspectu vacui appareatis, semper vobiscum vestrum Saluatorem, siue ad merendum, siue satisfaciendum deferatis, sic cœlestem Ierusalem cum sancto Simeone & Beatiss. Maria ingredi poteritis, in præsentī vita per gratiam, & in futura per gloriam, quam mihi & vobis præstare dignetur Iesus Christus. Amen.

Sermo secundus.

PRO SALVTATIONE
Angelica.

Hodiè dies est exultationis & lætitiæ, præcipuè tamen pro pauperibus, cum amicitia Dei & illius beneficia erga hominem aperte manifestentur. Hodie via securissima aperitur, vt in nostris necessitatibus efficax remedium inueniamus. Qui in hoc sæculo pauperes sunt,

res sunt, & simul morbo laborant, in maximis angustiis constituti sunt; quia pauper, si benè valeat, proprio sudore ea, quæ necessaria sunt ad vitam honestè degendâ, lucrari potest, & si infirmus sit, & necessariavitæ possideat, effugium & leuâmen aliquod habebit: At si omninò pauper & infirmus est, miserriam vitâ ducet, & vndique extremis angustiis opprimetur. Qui in tantis miseriis versantur, præcipuis festiuitatib, iuxta templorum limina residere solent, vt à ditioribus personis templa visitantibus, elemosynam acquirant, vt se sustentare possint, ibi clamorib, excitatis suam miseriam manifestant, vulnera, & infirmitates ostendunt, vt sic quantumuis rigentia corda ad commiserationem comoueant. Omnes nos, charissimi auditores, pauperes & infirmus sumus: primum affirmat Paulus 2. ad Corinth. 3. *Non quod simus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis.* Quæ enim maior paupertas excogitari potest, cum nullus nostrum ex se, nec dum cogitationem aliquâ elicere possit? Nullo alio Apostolus nostram paupertatem magis extollere ac exprimere potuit, quàm asserendo, nec vnam solâ cogitationem à nobis, quasi ex nobis emanare posse, nisi diuino auxilio nitamur, quasi per modum elemosynæ à Deo medicato. Quodd autem infirmi simus, idem Apostolus insinuat. *Nos infirmi sumus in illo.* 2. Cor. 13. Vbi loquitur de præcipua hominis ægitudine, quæ est

peccatum, Si ergò pauperes & infirmus sumus, ad quam anchorâ cõfugiemus? Dicam vobis apertè; hodiernâ enim luce gloria Imperatrix, ingentibus diuitiis ditata, templum ingreditur, & suis manibus totum cælorum thesaurû gestat. Ad portâ igitur templi, tanquam pauperes & infirmi festinanter accurramus, ibi nostra ignorantia vulnera manifestemus, & à cælorum Regina Spiritus Sancti gratiam pro elemosyna mendicemus, quam, vt pro nobis libetius postulet, Angelicâ oratione salutemus eam. Dicentes, Aue Maria.

Postquam impleti sunt dies purgationis Maria.

Luc. 2, cap.

IN hac iucundissima purificationis die, Pater Æternus & Beatiss. Virgo tabernâ mercatoris, & celebres nundinas instituunt, nò tamen quascunque merces vendendas exponunt, sed solum infinitum thesaurum sanctissimæ Trinitatis, Filium nempe Diuinum, què hodiè parentes eius in templum inferunt, vt in tam celebri loco nundinæ & contractus mercaturæ, celebretur. *Tulerunt illû in Ierusalem vt sisterent eû Domino.* Hic purissima Virgo suarum mercium iura persoluit, ac officialib, aperuit, vt in suis registris merces notarét, Et licet ipsa comunib, illiº regni iurib, non teneretur, eû primogenitû sine corruptione

Ec 2

pepe-

peperisset; Quia omne masculinum adaperiens Vuluam, sanctū Domino vocabitur, noluit tamen se vt virginem & incorruptā ostentare, ne mercatores ex hoc ansam sumerent, ad tam imensos thesauros hoc motiuo descenderos, quia videlicet, nō iuxta regni iura venditioni ac emptioni exponerentur. Sanctiss. ergō Maria & sanctus Ioseph mercimonie præcium primò designant, ac taxam vocitant, nō quidem triginta argenteos, iuxta Principum sacerdotū obligationem, quibus primogeniti eorū redimebantur, sed par turturū, aut duos pullos columbarū, ne forsitan pauperes propter summitatem pretii conuerterentur ac excusentur, se Iesum emere non posse, turtures, aut duo columbarum pulli sufficiunt, & si ista desint, dulcissimus Iesus solis suspiriis, ac ardentibus desideriiis comparari potest. Harū merciorū, & infiniti thesauri procuratores & præcones fuerunt sanctus sacerdos Simeon & Anna Prophetissa. *Et venit Simeō in spiritu in templū. Et Anna Prophetissa, qua non discedebat de templo, ambo tantæ æstimationis margaritam eximiis laudib extollūt, vt mercatores erga illam afficiantur. Tandem sanctus Simeon in manus accepit, vt toti vniuerso visendam proponeret. Et ipse accepit eum in vlnas suas. Non sine mysterio ait Euangelista tantum thesaurum in vlnas accepisse, vbi brachia sancti sacerdotis vlnas vocat, vt denotaret, dulcissimum. Iesum ho-*

minibus per vlnas & mensuram vendi, vt vnusquisque de nostro Salvatore accipiat id, quod sibi placitum fuerit. His ingentibus diuitiis triumphat sanctus senex, & repente prophetizat, ac dulcia carmina in laudem & honorem nostri Redemptoris componit. *Et benedixit Deum & dixit. Nunc dimittis seruum tuum Domine, secundum verbum tuū in pace. &c* Tria sunt, quæ homines allicere solent, vt ea sibi emant, quæ in aliqua taberna mercatoria venduntur. Primum est. Quando ea, quæ venduntur, ipsis necessaria sunt. Secundum: cum merces aliàs magni pretii & æstimationis vili pretio venduntur. Tertiū maximè emptores allicit ipsius venditoris bona gratia, & expedita voluntas ad merces sine molestia, & commodè expediendas: Aliqui mercatores sunt, qui suo sale ac lepore omnes ad se trahunt ad emendū etiam ea, quæ non ad eā necessaria sunt. Hodiernā luce, charissimi filii, Beatiss. Virgo & æternus Pater nos ad nundinas vocant, vt infiniti valoris thesaurum, dulcissimum nempe Iesum emamus. *In quo sunt omnes thesauri sapientia & scientia Dei.* Tria igitur nostros animos allicere debent, vt tam imensos thesauros nobis comparemus. Primum est: mercium necessitas; Quia id quod venditur, est noster saluator & Redemptor Iesus Christus, qui magis nobis necessarius est ad vitam gratiæ conseruandam quam

quàm cibus ad alendam vitam corpoream. Ita asserit sanctus Amphilochius Iconiæ Episcopus in oratione à se edita de Anna Prophetissa. Nul-
lus est, inquit sanctus Episcopus, qui Christo non indigeat. Virtutibus, vt vitia superent, omninò necessarius est. Fidei imprimis, vt maiorem auctoritatem sortiat. Nam Saluatoris nostri hodiernâ præsentatione quodammodò extollitur, & per gravissimorum testium comprobationem, quales fuerunt Simeon & Anna, magis exaltatur. Spes etiam roboratur: si enim Christus in tam tenera ætate pro nostris peccatis offerretur, meritò expectare possumus, eundem labentibus annis, cum iam ætate profecerit, pro nostris sceleribus Patri æterno immolandum esse. Deinde charitas nostri Saluatoris apertè manifestatur, cum à sacerdote Hebræo pro duobus pullis columbarum se vendi permittat, quod apertum indicium est, ita Christum nos diligere, quòd à nobis, pro bonis tantum desiderii, si alia desint, emi se permittat. Omnes deniq; peccatores Christo indigent: superbi quidem, quia eum ita humilem considerantes, vt leges etiam, ad quas non tenebatur, adimpleuerit, superbia eorù cõprimetur, humilitas verò exaltabitur: Avari, quia liberalitatem virginis intuètes, quâ sui vteri thesaurum, & cum eo omnia quæ possidet, Patri æterno offert, auaritia conculcabitur & dei-

cietur. Sensuales & impudici, cum hodiè in remediù ipsorù puritatis ideè & viua exemplaria, puriss. virgo, castissimus Ioseph, ac tẽperantiẽ imagines, Simeon & Anna in templo cõpareant. Inuidi etiã: quia sanctis. Maria nõ solum bona nostra nõ appetit, sed potiù imensos celorù thesauros sub ppriofilio cõprehenfos, liberaliter comunicat. Iracundi: quorum effrenata audacia, ac insanus furor statim cõprimetur, si in patientissimũ Iesum, & Virginẽ mitissimã mentes & corda convertãt, cum hodiè noster Saluator tãquã agnus ad tẽplum ducatur, & patietèr sui venditionẽ ferat, Maria verò sanctissima Simeonis pphetiam libenter auscultet. *Et tuã ipsius animã pertransibit gladius.* Deinde pigri & in legum diuinarum obseruantia negligentes nostro Saluatore indigent, vt eorum pigritia ac vecordia cõfundatur, cum Rex & Regina Angelorum, etiam leges diuinas, quib. nullo modo astringebãtur, tam diligenter persoluant. Potatores deniq; ac intemperantes heluones vètri suo ac veneri nati, ex vniuersa Ecclesia Catholica relegantur, & vi ac efficacità ieiuniorum & orationum Annæ Prophetissæ in exilium mittuntur. *Qua non discedebat de templo ieiuniis & orationibus seruans die ac nocte.* Si ergò dulcissimus Iesus omnibus nobis necessarius est, & pro omnibus in templo venditioni exponitur, justum planè & æquissimum est, vt omnes nostrum

Saluatorem emamus. Secundum, quod nostrum animum excitare debet, vt tantum thesaurum nobis comparemus, vilum pretie est, quo immensi valoris merces à Maria & Iosepho taxantur. *Par turturū, aut duos pullos columbarum.* Pro pari turturum, aut duobꝯ pullis columbarum dulcissimus Iesus in remedium peccatorum redimitur, vt omnes, etiam ad extremā paupertatem redacti, infinitum cœlestis aulæ thesaurum sibi comparare possint. Perpendamus quælo charissimi filii, ad nostram ædificationem huius oblationis taxatum pretium. *Par turturum, aut duos pullos columbarum.* Quare columbarum pulli, vel par turturum, & non eorum pulli pro pretio designantur? Circa primum mirabilis columbarum proprietates animaduertenda est, ita enim fecundæ sunt, vt singulis mensibus ova pariant, foueant, ac in lucem pullos emittant; Pullis ergo columbarum Deus constituit seipsum nobis exhibere, hoc planè motiuo, vt nos in perfectione instruat ac doceat, quâ ratione ad virtutis culmen pertingere debeamus. Aliqui inter christianos reperiuntur, qui facile spiritum salutis concipiunt, sed eadem facilitate parturiunt, sæpè devotione feruent, & in diuinis incallescunt, postea verò breui temporis decursu in spiritualibus exercitiis laesescunt; Non his dulcissimus Iesus venditur, columbas postulat, quæ

semper fructum benedictionis emittant. Ad huius confirmationem notandus est accuratus locus sacre scripturæ. *Et videns Iesus fici arborem vnâ secus viâ, venit ad eam & nihil inuenit in ea: nisi folia tantum, & ait illi: Nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum. Et arefacta est cōrinuē ficulnea.* *Matt. 21. cap.* Sanctus Augustinus & sanctus Ioannes Chryostomus aduertunt, Christum Dominum hâc accessisse arborem, vt fructum quæreret, non quia ignorasset fructibus carere, sed vt motiuum sumeret ad mysterium aperiendum. Idem notavit Theophilactꝯ super istum locum; cum ergo non inuenisset in fico fructus, statim arbori maledixit. *Nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum.* Quod, si ex sancto Marco mensum ac diem huius exquiramus, manifestè inueniemus, tunc nondum tempus fuisse, vt illa arbor fructus produceret. *Non enim erat tempus ficorum cap. 11.* inquit Marcus; Quia, vt colligitur ex computatione Evangelistarum, hoc factum est vndecimo martij. Quare ergo Christus Saluator noster fici arborem maledixit eo tēpore, quo nō solūm arbores fructibus carent, sed etiam foliis? Omnia enim hyemali tempore frigidibus rigent, & suam pristinam venustatem ac pulchritudinem deplorant. Rationem huius reddit Hieronymus in explicatione huius loci. Inquit enim, Christum ided illam arborem male-

maledixisse, vt mysteriosè differentiã indicaret inter hominem & alias arbores, quæ in hortis plantantur: istę enim non semper, sed destinato tempore fructus proferunt; homo verò semper, siue hyberno, siue estiuo tempore frondib. & fructib. abundare debet, nisi diuinam indignationem incurtere velit. Si Christus illi arbori maledixit, quia fructus non habebat, quid de aliis efficiet, quæ non solum bonis fructibus carent, sed malis & nociuis, nempe turpitudine, scandalo publico, latrocinii ac rapinis, iniustitiis, & aliis fermè innumeris peccatorum generib. referatę sūt? Id plane eis eueniet, q. aliis accidisse legim. Nam si sint publica peccata, quæ pusillos offendat, & ruinę occasionem præbeat, terra aperietur, & infernalib. flammis consumetur; Si turpia & inhonesta, immaturā morte rapiuntur: Si peccata inobediencię fuerint, grauissimè punientur, vt in inobediente Ablalone aperte constat, qui cum parentis exercitum effugeret, propriis criminibus inter cælum & terram appensus, miserimè interiit; Quia filium inobedientem neque terra, neque cælum sustinere possunt, idè hoc mortis genere, & hactā confossus occubuit. *Parturiturum, aut duos pullos columbarū.* Aliud mysterium investigandum est circa taxatum pretium pro nostri Saluatoris emptione. Quare par turturum à Beatiss. Virgine & Sanctiss.

Iosepho & non pulli eorum, p. pretio designatur? Mysterium huius inueniemus, si ad constitutionem pullo- rum turturum attendamus, sunt enim leuissimi capitis, idè homines, qui citò credunt, & ad quamcunque auram mutantur, nostro idiomate pullorum turturis nomine designantur *Tortolicos*. Licet ergò Deus homines tanquā pullos columbarū, quoad simplicitatem velit, non tamen leues, sed maturo iudicio præditos, modestiã & grauitate præstātes. Multi passim reperiuntur, qui propter vnum vel alterum humanitatis verbum, quod ex ore Principis acceperūt, iam præfecturas, Episcopatus, vel totius principatus regimen sibi imaginantur, quod leuitatis iudiciū præcipuè in fæminis apparet, quæ, si fauores Principis persentiāt, ita intumescunt, vt vix audiri, aut tolerari possint. Alii his leuiore reperiuntur, qui suorum maiorum magnalia, stemmata, pro sapię antiquitatem, singulis horis & momentis iactant, nec de aliis rebus conuersantur, aut loqui sciunt. Hoc planè maximam animi leuitatem, & capitis imbecillitatem demonstrat; præcipuè in aliquibus, qui ad tantam paupertatem redacti sunt, vt philosophorum more his discursib. & cōtemplationibus alantur; Idè Deus non turturum pullos, q. leuitatem iudicāt, sed turtures, p. pretio exposcit, vt nos ipsū pro vili emere possemus

Pi-

Pierius notandam turturū proprietatem designat, ex qua secundam rationem reddemus, quare turtures pro oblatione admittebantur, ut infatū^o redimeretur. Turtures, inquit Pierius, cum sponsum amittunt, nunquam virentibus ramis insident, sed præ mærore aliarum avium societatem effugiunt, & quasi sequestrati solitariam vitam ducunt. Petit ergo Deus, charissimi filii, ut, si nostrarū animarū sponsum propter nostra scelera amissum iterum invenire ac recuperare velimus, tanquam turtures incedamus, qui non in iucundissimis arborib. aut virentibus ramis resident, sed deserta loca conueniūt, vbi cum luctu & mærore pristinum statum deplorant. Quæ cum ita sint, quomodo spōsum inueniēt, qui omnem diligentiam & conatum in pompa & apparatu sæculari, in vestitū splendore constituunt? Si nostra corda ex absentia gratiæ & charitatis rigent; quomodo Deū inueniemus in huius sæculi deliciis, vanitatibus, superfluitate vestium, quib. nostrum corpus ita variis coloribus, ac si non in hiberno tempore per culpam, sed in vere, cum prata ridet & amantissimè florent, constitutū esset? Audite, quæso, quæ ratione sanctissima Regina Ester suū spōsum quæsierit, cum in quadam afflictione constituta existimauit à se discessisse. *Cumquæ deposuisset vestes regias, stertibus & luctui apta indumenta suscepit, & pro*

vnguētis variis cinere & stercore impleuit caput, & corpus suum humiliavit ieiuniis: omniaque loca, in quibus anteatari consueuerat, crinium laceratione cōpleuit. cap. 14. Diligenti planè ac solerti curâ Deum inquisiuit, vestes enim Regias deposuit, purpuram abiecit, coronam spreuit, sceptrum calcavit, & iuxta internum animi dolorē vestes induit, ac aspero cilicio membra contexit, præciosa vnguenta, quibus suum caput vngere solebat, in cinerem commutauit, corpus ieiuniis maceravit, crines etiam, qui suo splendore radios solis obscurabāt, laceravit, & per palatium sparsit: sic sanctissima Regina Deum quæsiuit, & idē statim inuenit. Neque enim in delectationibus aut delitiis, conuiujs, vel musicorum conuentu, opulentia & vanitate huius mundi, sed in nuditate, paupertate spiritus, in cilicio & cinere reperitur. Et hæc sanè ratio est, quare sponsa, cum suum sponsum quæsiuit, non inuenit. Diu sponsum ad ianuas sponsæ, verbis amore flammatis pulsauerat. *Aperi mihi soror mea, immaculata mea: quia caput meum plenum est rore, & cincinnati mei guttis noctium. Quæ cum se excusasset. Expoliaui metunica mea, quomodo induat illa? laui pedes meos, quomodo inquinabo illos? Canticorum capite quinto.* Tandem surrexit sponsa cooperta forsitan præcioso pallio, ut aperiret dilecto suo, non tamen sponsum inuenit: properauit
citi-

citiùs vt per plateas quæreret, & in ciuitatis custodes incidens ab eis vulnerata fuit, custodes verò muro- rum ab ea pallium abstulerunt. Quare Sponsa suum sponsum tam sollicitè per uicos & plateas quærens non inuenit, sed potiùs in latrones incidit, qui eam vulnerârunt, ac propriis uestibus exuerunt? Ratio hu- ius fuit, quia Deum pretiosis de- nudata uestibus non quæsiuit, nec loco earum lachrymis, cilicio & mortificatione cooperta fuit, sed pal- lium induit, quod sine dubio alicu- ius æstimationis erat, aliàs non tan- tà violentiâ, vulneribus etiam infli- ctis, illo spoliata fuisset. Si hoc ita est; quomodo nos pretiosis ornati uestibus, quæ nostram vanitatem & superbiam demòstrant, sponsum in- uenire poterimus? Tertium & vl- timum, quod nostrum animum allie- cere debet, vt Christû emamus, mer- catoris gratia & affabilitas est, vt mer- ces commodè nobis comparemus; merces enim per manus Beatiss. Vir- nis expediuntur, quæ ita nobis uti- les & liberales sunt, vt cum diuinis coniunctæ, perpetuam pacem inter Deû & homines conciliauerint. Ve- rum nos homines ita viles & ingrati sumus, & nullius fermè substantiæ ac momèti, vt prædictas merces indies vilescere permittamus, quod non ex defectu mercaturæ, sed ex nostra im- probitate ortum habet, cum merces tanti pretii & æstimationis, ita no-

bis viles & necessarias, & pro nihi- lo fermè taxatas, & manibus San- ctiss. Mariæ liberaliter oblatas emere nolimus. Idèd meritò conqueritur & lamentatur Deus per Isaiam cap. 59. *Et vidit quia non est vir, & a- poriatu est, quia nò est qui occurrat, ac si apertiùs diceret. Vidit Deus nul- lum esse inter mortales, qui caelestes thesauros emere vellet. Et aporiatus est. Hoc Verbum Aprior græcum est, & quoad significationem illius variant Doctores, S. Irenæus mar- tyr asserit afflictionem & angustiam indicare, & sumit metaphorâ ab eo, qui cordis angustia premitur, & præ afflictioe spiritus vix respirare potest, quia poris caret, per quos internam spiritus afflictionem foras emittat, quare existimat hoc verbum aprior deriuari ab aporos, quod significat *Sine poris*. Sic ergò Irenæus hæc ver- ba explicat, *vidit quia non est vir, & aporiatus est, quia non est qui occurrat.* Id est, animaduertit Deus hominum ingratiuidiem, & aporiatus est, hoc est, ad extremas cordis angustias de- ductus est, quia nec poros, nec viam aliquam reperire potest, per quam cordis molestiæ & internæ spiritus afflictiones exhalentur, homines enim ita beneficii diuinis ingrati sunt, vt Dei merces & infinitos mi- sericordiæ diuinæ thesauros, quos tanto labore in terram detulit, sper- nant ac negligent. Sanctus Hierony- mus affirmat, quod illud verbum *A- pior**

Dd

porior

porior miseriam & paupertatem indicat, & ita *Aporiatus est*, idem valet, atque *pauper factus est*. Eandē explanationem sequuntur S. Ioannes Chrysoſtomus, S. Ambrosius, & eam confirmant ex illis verbis Apostoli. 2. Corinth. 4. *Aporiamur, sed non destituimur*. Id est, inopiam patimur, sed non idēdē prae fame morimur. Senſus ergō illorum verborum iuxta interpretationem Hieronymi iste erit. *Aporiatus est, quia non est qui occurrat*. Hoc est, depauperatus & ad vltimā miseriam redactus est, *quia non est qui occurrat*; hoc est, quia nullus illius merces etiam vili pretio comparare vult. Mirandum sanē est, quōd Deus omnium creaturarum supremus Dominus ad tantā paupertatem deuenit. Potestne Deus, inquit Hieronymus, inopiā pati, aut depauperari? Respondet Sanctus Doctor, Deum ad tantā paupertatem deuenisse, quia suae merces & infinitae diuitiae, quas ex caelestibus palatiis secū duxit, nō expediuntur, *quia non est qui occurrat*, nullus ex sua taberna mercatoria aliquid emit, idēdē illius merces vilescunt, & ipse ad extremam paupertatem redigitur. Quod hac accommodata similitudine rectē explicari potest: sapiūs enim evenire solet, vt ditissimus mercator domum suam omnium mercium genere refertam habeat, & si ab illo interrogem⁹ qualiter contractus & negotia succedant, respondere solet; omnia adversam fortunam cōitari, addit etiam se de-

pauperatū esse ac omnino miserū. Quōd si iterū instemus interrogando, cur se pauperem appellet, cū sua domus omnib. mercibus etiam pretiosissimis abundet; respondebit eā esse suae iacturae ac perditionis causam, quia nihil venditur, & contractus ac mercaturae silent. Sic igitur Esaias Deum depingit. *Vidit quia non est vir, & aporiatus est*. Deus enim in sua Ecclesia nundinas, ac mercatoriam domum instituit, in qua aeternos thesauros venditioni & emptioni exposuit, & *aporiatus est*, id est, extremē pauper est. Quōd si interrogetis, quomodo pauper esse potest, qui aeternis diuitiis abundat? Respondet Esaias, *Quia nō est qui occurrat*, merces enim non expediuntur, nullus mercatoriam domū accedit, contractus silent. Et si à sancto Propheta Esaiā iterum rationem huius diligentius exquiramus, ita ait. *Et vidit Dominus quia non est vir*: optimā rationem reddit, quia videlicet videt Deus se non habere virū, qui sua negotia sollicitet, vt caelestes thesauri venundentur. Desunt iam Dauides qui causam diuinā defendant, non inuenitur alter Simeon iustus & timoratus, qui Dei thesauros & diuitias praedicet; *Hic venit in Spiritu in templū, & caelestes thesauros in vlnas accipiens, ac praconis munus agens, totius vniuersi oculis, pposuit. Ante faciem omnium populorum*. Idēdē S. Euangelista hominem, quasi per antonomasiam appellauit, *Ecce homo erat in iherusalem*; Quia dum S. Simeon

in vi-

in uinis erat, Deus hominē ac uirum
 præstantissimū habuit, qui peccato-
 res ad misericordiæ diuinę fōtem ad-
 duceret. *Expectans consolatione Israel.*
 Ipse ardentissimo desiderio aduentū
 nostri Saluatoris in mundū desidera-
 uit, ut per illi⁹ euulgationem omnib.
 innotesceret, consolationem Israël
 præsentem esse. Miror sanè quòd pec-
 catores tam imēsos thesauros, & tā-
 ti valoris merces ita negligent ac de-
 spiciāt, cū aliās ea quæ Deo in præ-
 tium conferuntur, iterum in nostram
 utilitatem cedant. Amittuntur nē,
 charissimi filii, ea quæ Deo nostro do-
 nantur, aut pro sua comōditate & v-
 tilitate retinet? neutrum planè, o-
 mnia enim quæ illi offeruntur, in in-
 tegrum & in nostrum comōdum sta-
 tim reddit, solū illa euanescent &
 pereunt, quæ carni & dæmoni conce-
 duntur. Multæ planè virgines suam
 venustatem ac pulchritudinem cum
 summa laude cōseruāssent, si eā non
 mundo & carni, sed soli Deo conse-
 crāssent, variæ etiam infirmitates im-
 pedirentur modò, si optima corporis
 constitutio, ac membrorum elegan-
 tia soli Deo in obsequium dicaretur,
 præclarissimę tandem familiæ magis
 nostris sæculis niterent, & splendi-
 dissimè inter cæteras micarent, si in
 Dei, & non in dæmonis manibus con-
 stituerentur, ea enim quæ ipsi confe-
 runtur, quasi in lucrum nostrū acce-
 ptat, nostra quidem bona libenter ac-
 cipit, nō tamē vt consumat, sed vt nos

ab illorū amore separet: Deindè eadē,
 & multa alia maioris æstimationis
 bona, affluenter confert; Idè hodie-
 nā luce Beatiss. Virgo suum Filiū Deo
 offert, vt daret hostiam Deo, & iterum
 à sacerdote ei traditur, vt constet, De-
 um non retinere quæ ipsi à nobis do-
 nantur, sed potius quasi in nostrum
 lucrum recipit, vt postea in nostrum
 comōdum & utilitatē referat, Vnde
 etiam sanctissi. Maria duos turtures
 offert, vt christum emat, scit enim se
 non ad auari mercatoris tabernā ac-
 cedere, vt merces cōparet, sed ad li-
 beralissimi mercatoris domum, qui
 ea, quæ centum valent, pro nullo fer-
 mē, aut vilissimo pretio donat, Chri-
 stum enim verum Deum & hominē
 pro duobus pullis columbarum rede-
 mit, Ex quo colligi apertè potest, qua-
 liter Deus ad nostrum comōdum at-
 tendat, cū tanti pretii & æstima-
 tionis merces tam vili pretio vendi-
 tet, quod nostrum Euangelium ma-
 nifestè indicat. Quare enim hortus
 conclusus ita diligenter clausurā ser-
 vat, & illa quæ templum est Spiritus
 Sancti ab ingressū templi abstinet, &
 cū sit ipsa sanctitas & puritas, leges
 purificationis custodit ac obseruat?
 Nō planè ppter aliam causam, quàm
 ob nostrum comōdum & utilitatem,
 ne coram Deo imūdi & sordidi cō-
 pareamus. Quare etiam quadraginta
 dierū spatio ea purificatur, quæ nullo
 vnquam tempore immunda fuit, si d
 sole & stellis splēdidior exiit? Idè

Dd 2

id ef-

id effectū est, vt peccatores animad-
vertant, suorum peccatorum purifi-
cationem non segniter, & vna vel
altera die tractandum fore, sed longo
temporis spatio sapius repetenda, vt
tanquam Naaman Cyrus, à suorum
scelerū lepra sapius mundetur. Qua-
re Mater & Filius tam solerti curā Moy-
si leges ad vnguem obseruant? Non
ob aliud nisi vt nos Euangelii leges
seruemus, quæ in præstantia ita an-
tiquas excellunt, sicut lux tene-
bras superat. Quare tandem Bea-
tissima Virgo dulcissimum IESVM
in templum infert? vt nos nun-
quam sine nostro Salvatore tem-
plum ingrediamur. Perpendite quæ-
so diligenter, quomodo Maria san-
ctissima puerum Iesum in brachia
magni sacerdotis Simeonis reponat,
ipse verò Patri Æterno pro peccato-
ribus offerat, vt ex hoc addiscamus,
quâ ratione sacerdotū patrociniū v-
tendum nobis sit, præcipuè in Sacro-
Sancto sacrificio Missæ, vbi dulcissi-
mus Iesus pro nostra reconciliatione
Patri Æterno immolatur; ab ipso
postulandum est, vt pro nobis Chri-
stum offerat, sine cuius meritis nul-
lus coram Diuina Majestate compa-
rere potest. Et dum sacerdos pro te
orat, ex imo pectore suspiria & ge-
mitus ac lachrymas effundas, id e-
nim turtures hodiè in sacrificium
oblati, manifestant, quia isti loco
musicæ ac suauissimi concentus,
quem aliæ aues excitare solent, ge-

munt ac miserè conqueruntur. Ex
sancto Simeone iustitiam & sancti-
tatem depromite, & cum ipso imen-
sas ac debitas gratias Deo rependite;
Quia misericorditer voluit, vt tali
tempore nasceremur, quo non solum
nostris brachiis puerum Iesum defer-
re possemus, sed etiam ore sumere, &
visceribus gestare, cum per sacram
communione ex manibus sacerdo-
tis accipimus. Quod si Poëta fueris,
& carmina componere didiceris, in
honorem nostri Saluatoris ad imita-
tionem sancti Simeonis proferas.
*Nunc dimittis seruum tuum Domine,
secundum verbum tuum in pace;* vt sic
vester intellectus Diuino Spiritu il-
lustrat^o, in hac vita Deum per viam
fidem agnoscat, & in alia per visio-
nem intueatur, quam mihi & vobis
præstare dignetur Iesus Christus.
Amen.

Sermo Tertius.

PRO SALVTATIONE
Angelica.

VE M A D M O D V M illi
qui vela ventis dare vo-
lunt ac maria nauigare,
priusquam sua vela ex-
plicent & euoluant, cæ-
leste auxilium implorant, vt prospe-
cto ac